

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci žalobce: **Obec Habřina**, se sídlem Habřina 28, zast. Mgr. Michalem Štofem, advokátem PPS advokáti s. r. o., se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu správního orgánu spočívajícímu ve vydání a obsahu zprávy žalovaného ze dne 21. 3. 2016 o výsledku přezkoumání jeho hospodaření za rok 2015 v rozsahu části B nazvané Zjištění ze závěrečného (jednorázového) přezkoumání, konkrétně v rozsahu chyb a nedostatků týkajících se parkovného (VDP 1041), účetního dokladu VDP č. 1021, faktury vystavené společností GORDIC, spol. s r. o., faktury vystavené společností TOP INTERIÉR GIPS, spol. s r. o., faktury vystavené společností Zahrady pro radost, s. r. o., dále v rozsahu vady vytknuté žalobci v souvislosti s aplikací ustanovení § 77 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích.

Žalobu podal žalobce pro případ, že by se soud neztotožnil s jeho názorem, že zpráva o výsledku hospodaření, resp. povinnost přijmout opatření k nápravě, je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ale nezákonným zásahem ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. Pokud by totiž zprávu o výsledku hospodaření, resp. povinnost přijmout opatření k nápravě,

nebylo možno považovat za rozhodnutí dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., musela by být dle jeho názoru považována za nezákonný zásah, jelikož v jejím důsledku byl přímo zkrácen na svých právech, když mu vznikla povinnost přijmout opatření k nápravě, jejíž porušení je považováno za správní delikt. Proti takovému zásahu musí být žalobci umožněno bránit se soudní cestou (viz čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod).

Zpráva o výsledku přezkoumání hospodaření – Obec Habřina, IČ: 00268755, za rok 2015 ze dne 21. 3. 2016 (dále také jen „Zpráva“ nebo „zpráva o výsledku přezkoumání hospodaření“) byla vyhotovena žalovaným po přezkoumání hospodaření obce na základě pověření k přezkoumání vydaného Krajským úřadem Královéhradeckého kraje. V její části A jsou uvedeny přezkoumávané písemnosti. V části B nazvané Zjištění ze závěrečného (jednorázového) přezkoumání jsou uvedeny případy, v nichž byly shledány méně závažné chyby a nedostatky. Z nich jsou pak sporovány vytknuté chyby v následujících případech: u parkovného (VPD č. 1041, jehož jsou dva parkovací lístky součástí), u účetního dokladu VDP č. 1021 (specifikace prací nebo zboží a dodavatele), u faktury vystavené společností GORDIC, spol. s r. o., u faktury vystavené společností TOP INTERIÉR GIPS, spol. s r. o., a u faktury vystavené společností Zahrady pro radost, s. r. o. V části C nazvané Plnění opatření byla zjištěna méně závažná chyba v souvislosti s aplikací ustanovení § 77 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. V části D nazvané Závěr jsou pod bodem I. zopakovány zjištěné chyby a nedostatky popsané již v části B a konstatováno neodstranění nedostatků zjištěných při dílčím přezkoumání. V poučení je konstatováno, že územní celek je ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 420/2004 Sb., o přezkoumávání hospodaření územních samosprávných celků a dobrovolných svazků obcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon č. 420/2004 Sb.“), povinen přijmout opatření k nápravě chyb a nedostatků uvedených v této zprávě o výsledku přezkoumání hospodaření a podat o tom písemnou informaci přezkoumávajícímu orgánu, a to nejpozději do 15 dnů po projednání této zprávy spolu se závěrečným účtem v orgánech územního celku. Dále pak, že územní celek je ve smyslu ustanovení § 13 odst. 2 stejného zákona povinen v informacích podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) téhož zákona uvést lhůtu, ve které podá příslušnému přezkoumávajícímu orgánu písemnou zprávu o plnění přijatých opatření a v této lhůtě příslušnému přezkoumávajícímu orgánu uvedenou zprávu zaslat. Závěrem je uvedeno, že nesplněním těchto povinností se územní celek dopustí správního deliktu podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 420/2004 Sb. a za to se uloží územnímu celku podle ustanovení § 14 odst. 2 téhož zákona pokuta do výše 50.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že přímo na základě zprávy o výsledku hospodaření je povinen přijmout opatření k nápravě zjištěných chyb a nedostatků a informovat žalovaného písemně o přijatých opatřeních k nápravě. To vše v zákonné lhůtě 15 dnů ode dne projednání zprávy o výsledku hospodaření. Poukázal na judikaturu správních soudů, podle které sice nemohou být samotná kontrolní zjištění obsažená v protokolu o kontrole bez dalšího nezákonným rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., ani nezákonným zásahem ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s., a to z důvodu, že jsou zásadně pouze podkladem pro zahájení správního řízení a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu. Avšak předmětná zpráva o výsledku hospodaření v nyní posuzovaném případě není pouhým kontrolním zjištěním, na základě kterého lze zahájit správní řízení o porušení povinnosti a uložení pokuty. Zprávou tedy bylo zasaženo do práv žalobce, jelikož na základě ní mu vznikly povinnosti stanovené ustanovením § 13 zákona č. 420/2004 Sb., jejichž nesplnění je správním deliktem. Je sice pravdou, že povinnosti žalobce nejsou obsaženy přímo ve zprávě, ale v samotném zákoně. Tyto povinnosti ovšem žalobci vznikají pouze v případě, kdy kontrolní orgán dospěje k závěru, že se kontrolovaná osoba (zde žalobce)

dopustila chyb či nedostatků ve svém hospodaření, tj. v přímé příčinné souvislosti s činností kontrolního orgánu (tj. žalovaného). Nebýt činnosti žalovaného, k zásahu do subjektivních práv žalobce by nešlo. Jelikož je zpráva o hospodaření konečným výsledkem kontroly hospodaření prováděné na základě zákona č. 420/2004 Sb., musí být žalobci v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod umožněno, aby se mohl bránit proti závěrům obsaženým ve zprávě o výsledku hospodaření a tím i proti povinnosti přijmout opatření k nápravě.

Pokud jde o samotná zjištění uvedená ve zprávě o výsledku hospodaření, žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že se při hospodaření s majetkem dopustil méně závažných chyb a nedostatků. Zprávu o výsledku hospodaření včetně povinnosti přijmout opatření k nápravě zjištěných chyb a nedostatků v zákonné lhůtě proto považuje v napadaném rozsahu za nezákonné. K tomu pak dále podrobně rozvedl námitky k jednotlivým sporovaným zjištěním uvedeným ve Zprávě a argumentaci, proč považuje závěry žalovaného za nesprávné.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl odmítnutí, resp. zamítnutí, žaloby, neboť dle jeho názoru Zpráva svým obsahem nenaplnňuje podmínky § 82 s. ř. s. Neztotožnil se s názorem žalobce, že v daném případě samotné závěry (resp. jejich povaha) uváděné ve Zprávě mohou samostatně zasáhnout do jeho subjektivních práv. Na rozdíl od žalobcem citované judikatury Zpráva žádné konkrétní povinnosti autoritativně nestanoví, pouze a jen popisuje příslušná zjištění, přičemž je plně v kompetenci žalobce, jaká konkrétní opatření vůči zjištěním přijme. Je tedy na žalobci (nikoli na žalovaném) určení způsobu, jaká opatření přijme, a tedy zda vůbec či v jaké míře zasáhne do svých subjektivních práv. Zdůraznil, že žalovaný nemá žádná oprávnění či možnosti nějak rozporovat způsob a proces přijatých nápravných opatření. Žalovaný je pouze vezme na vědomí. Je potřeba též uvést, že dle závěrů uváděných ve Zprávě jsou daná zjištění označena jako méně závažné chyby a nedostatky. I z této skutečnosti vyplývá, že způsob jejich nápravy, který si volí sám žalobce a žalovaný je nijak autoritativně neurčuje, nijak nezasáhne subjektivní práva žalobce.

Dle názoru žalovaného Zpráva nenaplnňuje svým obsahem podmínky § 82 s. ř. s., neboť samotnou Zprávou nebyl žalobce nijak přímo zkrácen na svých právech, a ani v důsledku Zprávy nebylo proti němu přímo zasaženo. Nápravná opatření, která má žalobce ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 420/2004 Sb. přijmout, spočívají pouze v tom, aby přijal takové opatření, které by do budoucnosti vzniku chyb předcházelo, čili tzv. systémové opatření. V žádném případě není požadováno zpětné opravování již vzniklých nedostatků a chyb. Takovéto opatření dle jeho názoru nikterak nezasahuje do chráněných práv a povinností žalobce, neboť je pouze na něm, jaké opatření přijme. Žalovaný jako ověřující orgán do formulace koncipované žalobcem nezasahuje a pokud mají logickou vazbu ke zjištěným nedostatkům a chybám, vůbec je nerozporuje. Nelze proto vyvodit závěr, že příčinou pokuty by byla Zpráva. Zda bude pokuta uložena, má jednoznačně ve vlastních rukou žalobce a mohl by si ji způsobit pouze sám svou nečinností.

K jednotlivým žalobcem sporovaným zjištěním uvedeným ve Zprávě žalovaný uvedl podrobnou argumentaci k tomu, proč vytknuté vady a nedostatky považuje za oprávněné.

Při jednání soudu konaném dne 25. dubna 2017 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal žalobou tvrzený nezákonný zásah, který měl spočívat ve vydání a obsahu zprávy o výsledku hospodaření v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu třetího s. ř. s. a žalobu důvodnou neshledal.

V projednávané věci bylo v roce 2016 u žalobce provedeno přezkoumání hospodaření za rok 2015, a to ve smyslu zákona č. 420/2004 Sb. Dne 21. 3. 2016 vydal žalovaný návrh zprávy o výsledku přezkoumání hospodaření žalobce za rok 2015. Dne 4. 4. 2016 podal žalobce ve smyslu ustanovení § 7 písm. c) zákon č. 420/2004 Sb. písemné stanovisko k návrhu zprávy o výsledku přezkoumání hospodaření. Měl za to, že se vytýkaných pochybení nedopustil, proto žádal, aby byly závěry obsažené v návrhu zprávy v tomto ohledu upraveny. Dne 11. 4. 2016 vypracoval žalovaný písemné závěry čj. 32080/EK/2015, ve kterých nevyhověl námitkám žalobce obsaženým v jeho stanovisku k návrhu zprávy a setrval tak na svých závěrech obsažených v návrhu zprávy. Dne 6. 5. 2016 proběhlo u žalovaného ústní jednání, na kterém byl žalobce, resp. jeho zástupce, seznámen s těmito písemnými závěry. Tímto dnem se také návrh zprávy stal konečnou zprávou o výsledku přezkoumání hospodaření.

Žalobou v dané věci se žalobce domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu správního orgánu spočívajícímu ve vydání a obsahu zprávy žalovaného ze dne 21. 3. 2016 o výsledku přezkoumání jeho hospodaření za rok 2015, která byla vydána ve smyslu ustanovení § 10 zákona č. 420/2004 Sb. a která se po projednání žalobcových námitek proti zjištěním uvedeným v jejím návrhu stala zprávou konečnou. Dle kontrolního řádu předmětná zpráva nahrazuje protokol o kontrole.

Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulace obsahu Zprávy, žalobci v ní nebyly uloženy žádné povinnosti ani žádná opatření, Zpráva nezakládá žalobci ani žádná práva. Nemá dokonce požadována ani oprava v ní označených nedostatků a chyb. Nápravné opatření, které má sám žalobce přijmout, mu ukládá zákon, a to ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 420/2004 Sb. Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření a vysvětlil i při jednání soudu, toto opatření k nápravě spočívá v tom, že žalobce by měl přijmout takové systémové opatření, které by do budoucnosti vzniku chyb předcházelo, přičemž žalovaný jako ověřující orgán do způsobu, jaká opatření žalobce přijme, ani do procesu přijetí nebo formulace opatření nezasahuje a pouze je vezme na vědomí.

Dle ustanovení § 82 s. ř. s. svědčí aktivní legitimace každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu. Skutečnost, zda k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé. Přímé zkrácení na svých právech je tedy ze strany žalobce jednoznačně tvrzeno. Pokud jde o legitimaci pasivní, ustanovení § 83 s. ř. s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah (vydal Zprávu). Tímto správním orgánem je nepochybně žalovaný.

K posuzování samotné otázky, zda se může pojmově jednat o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být na svých právech zkrácen ve smyslu § 82 s. ř. s. lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který uvedl např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2006 ve věci sp. zn. 3 Aps 4/2005 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), že „...závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, je již závěrem hmotněprávním, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby...“. Shodně se pak vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 12. 2008 ve věci

sp. zn. 8 Aps 6/2007, když uvedl, že „...posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“ Z uvedeného plyne, že pokud soud dospěje k závěru, že se v posuzovaném případě nemůže jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., nemůže žalobu odmítnout (jak navrhl žalovaný), ale zamítnout jako nedůvodnou.

Pojem zásah (ve významu § 82 s. ř. s.) není definován žádným ustanovením s. ř. s. ani jiným právním předpisem. Odbornou literaturou (např. Hendrych, D. a kol., Správní právo, Obecná část, 5. vydání, Praha, C. H. Beck 2003, str. 178 a násl.), Ústavním soudem (např. náleze ve věci sp. zn. I. ÚS 512/02, usnesení ve věci sp. zn. I. ÚS 422/99) a Nejvyšším správním soudem (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, sp. zn. 2 Afs 144/2004, rozsudky sp. zn. 3 As 52/2003 a 2 Aps 1/2005) je vykládán pojem zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. tak, že jím mohou být především aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci, související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor“ v nejširším smyslu. Za určitých okolností lze za nezákonný zásah považovat i faktickou nečinnost (ve vztahu k nyní posuzované věci však není třeba se touto možností zabývat).

Z pohledu nezákonného zásahu aktivním úkonem správního orgánu nebo jiné součásti veřejné správy je podstatné, že se tak může typově jednat o jednorázový a protiprávní útok orgánů veřejné moci vůči základním ústavně zaručeným právům, který v době svého působení představuje trvalé ohrožení po právu existujícího stavu. Musí být zároveň splněna podmínka bezprostřednosti takového zásahu (doktrína hovoří o bezprostředním zásahu v souvislosti se správní činností k odvrácení nebezpečí, které bezprostředně ohrožuje právem chráněné zájmy, jímž veřejná správa fyzicky zasahuje do právních poměrů osob, které toto ohrožení vyvolaly, popř. třetích osob, a omezuje je v jejich právech). Tradičně jsou za takový zásah považovány autoritativní úkony úředních osob bezprostředně omezující jejich adresáty v jednání, jež by jinak uskutečňovat mohli, které pro svoji neodkladnost nejsou uskutečňovány jinak obvyklým procesním postupem respektujícím všechna procesní pravidla správního řízení zakončeného vydáním správního rozhodnutí. Důvodem takových autoritativních úkonů je typicky neodkladná potřeba ochrany života, zdraví, majetku a veřejného pořádku.

Otázkou důvodnosti soudní ochrany podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-69, v němž uvedl, že „ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ Nutno poznamenat, že podmínka č. 6 již po novelizaci s. ř. s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb. s účinností k 1. 1. 2012 nemá své zákonné opodstatnění.

V nyní projednávané věci měl nezákonný zásah spočívat ve vydání a obsahu zprávy o výsledku hospodaření. Vydání Zprávy jako takové, resp. proces provedení kontroly, který vyústil ve vydání Zprávy, žalobce de facto nenapadá, v podstatě napadá skutková zjištění zachycená ve Zprávě. Proti průběhu vlastní kontroly, tj. že by se kontrolní orgány svým

postupem dopustily vůči žalobci nezákonného zásahu, tedy nebrojil. Skutková zjištění a nedostatky popsané v kontrolních protokolech (zde ve Zprávě), stejně jako na ně navazující případná rozhodnutí o námitkách proti nim (zde nevyhovění námitkám proti zjištěním z kontroly, kdy tak Zpráva z kontroly zůstala nezměněna), však samy o sobě změnu v právním postavení kontrolovaného subjektu nevyvolávají. Jsou jimi pouze vyjádřena stanoviska kontrolního orgánu k provedené kontrole, případně stanovisko k námitkám, které byly vzneseny proti protokolu (zprávě) o provedené kontrole a tato nijak nezasahují do subjektivních hmotněprávních oprávnění či povinností kontrolovaného subjektu. Kontrolními zjištěními obsaženými v protokolu o kontrole (zprávě) tak k žádnému zásahu do práv nedochází, nejsou totiž bez dalšího ani samostatně vykonatelná, ani způsobila vyvolat sama o sobě jakékoliv jiné právní následky, jež by znamenaly újmu pro jejich adresáta. Tak je tomu i v případě žalobou napadené zprávy o výsledku hospodaření v případě žalobce. Z tohoto pohledu je proto nutno konstatovat, že již první ze shora uvedených podmínek (*žalobce musí být přímo*) i druhá podmínka (*zkrácen na svých právech*) nejsou pro důvodnost soudní ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. splněny.

Žalobce sice dovozuje zkrácení na svých právech v tom, že na základě zprávy o výsledku hospodaření je povinen přijmout opatření k nápravě zjištěných chyb a nedostatků a změnit tak i své dosavadní postupy, aniž by k tomu byly splněny podmínky, a písemně o tom informovat žalovaného. Tuto povinnost mu však neuložil žalovaný ve Zprávě, neboť ten mu neuložil ani nápravu nebo odstranění vytknutých nedostatků. Tato povinnost mu vyplývá ze zákona (ustanovení § 13 zákona č. 420/2004 Sb.), přičemž zmíněné ustanovení požaduje, aby sám kontrolovaný subjekt (územní celek) přijal opatření k nápravě. Je tedy na samotném žalobci, jak ve Zprávě uvedená zjištění sám vyhodnotí a jaké systémové opatření učiní. O tom pak informuje žalovaného. Za správní delikt je přitom považováno až samotné porušení povinnosti přijmout opatření k nápravě a nepodání písemné zprávy příslušnému přezkoumávajícímu orgánu (§ 14 zákona č. 420/2004 Sb.).

Krajský soud se ztotožnil se názorem žalovaného, že Zpráva svým obsahem nenaplnuje podmínky § 82 s. ř. s., neboť samotnou Zprávou žalobce nebyl nijak přímo zkrácen na svých právech a ani v důsledku ní nebylo proti němu přímo zasaženo. Zpráva obsahuje pouze skutková zjištění (označuje nedostatky a vady v tam specifikovaných kontrolovaných případech), avšak samotnou zprávou nebylo žalobci uloženo žádné opatření k nápravě. Opatření k nápravě zjištěných chyb a nedostatků uvedených v této zprávě je povinen učinit sám žalobce, kterému tak ukládá zákon, tj. ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 420/2004 Sb., a podat o tom písemnou informaci přezkoumávajícímu orgánu, a to opět v zákonem stanovené lhůtě.

V daném případě se o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. nejedná, proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 87 odst. 3 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. dubna 2017

JUDr. Jan Rutsch
předseda senátu